

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Michal Mazanec a soudci JUDr. Marie Žišková, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Pavel Pavlík, JUDr. Karel Podolka a JUDr. Petr Příhoda, o návrhu Českého telekomunikačního úřadu na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi Českým telekomunikačním úřadem a Obvodním soudem pro Prahu 3, za účasti žalobce U. Č. r., a. s., a žalované A. H., ve věci žaloby o zaplacení částky 9489,10 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 18 C 115/2004,

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 18 C 115/2004, o zaplacení částky za dodávku signálu satelitního vysílání, je správní orgán.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 8. 2. 2005 se obrátil Český telekomunikační úřad na zvláštní senát s návrhem na rozhodnutí sporu o pravomoc (kompetenčního sporu) podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 3 ve věci tohoto soudu, u něhož podal žalobu žalobce U. Č. r., a. s., proti žalované A. H. o částku 9489,10 Kč s příslušenstvím.

Ze spisu vyplynuly tyto skutečnosti:

Uvedená žaloba byla podána u Obvodního soudu pro Prahu 3 dne 30. 1. 2003. Podle žalobního tvrzení uzavřel žalobce dne 6. 3. 2001 s žalovanou „Smlouvu o dodávce služeb U. D.“, v níž se zavázal poskytovat žalované jí objednané služby. Žalovaná se naproti tomu zavázala žalobci měsíčně hradit dodávku těchto služeb, tuto povinnost však neplnila ode dne uzavření smlouvy až do 30. 10. 2001, kdy byla deaktivována přístupová karta umožňující příjem programové nabídky U. D. ze satelitního signálu. Žalovaná nereagovala ani na několik upomínek, které jí žalobce zaslal; proto žalobce soudu navrhl, aby žalované uložil povinnost uhradit mu 9489,10 Kč jako cenu za dodané služby, včetně úroku z prodlení, jakož i náklady řízení.

Obvodní soud pro Prahu 3 svým usnesením ze dne 29. 4. 2004, čj. 18 C 115/2004-16, řízení o žalobě zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu. V odůvodnění uvedl, že podle „§ 95 odst. 1“ (blíže neurčeno) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, je k rozhodování o této věci příslušný Český telekomunikační úřad.

V návrhu na řešení kompetenčního sporu správní úřad naproti tomu upozornil na definici telekomunikační služby podle § 2 odst. 5 zákona o telekomunikacích jako služby, jejíž poskytování spočívá zcela nebo zčásti v přepravě nebo směřování informací telekomunikačními sítěmi třetím osobám, a srovnal ji se zněním smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovanou: žalobce se zde zavázal „dodávat signál

nabízených programů“ do zařízení, které se skládá z digitálního satelitního přijímače, přístupové karty a satelitní antény s konvertorem. Takto popsaná služba však není telekomunikační službou a žalobce není poskytovatelem takové služby, neboť ani zčásti nezajišťuje směrování nebo přepravu informací telekomunikační sítí mezi jejími koncovými body. Telekomunikační službou je nepochybně distribuce TV a R programů z družice; tuto činnost však neposkytuje žalobce, nýbrž provozovatel družicového spoje ve prospěch provozovatele vysílání.

Soubor přijímací satelitní antény, svodového kabelu a satelitního přijímače, který žalobce pronajímá v rámci služby U. D., není telekomunikační sítí, tj. funkčně propojeným souborem telekomunikačních zařízení k přepravě informací mezi koncovými body této sítě nebo souborem rádiových zařízení k přepravě informací nebo jejich vzájemnou kombinací. Telekomunikační sítí se vyznačuje minimálně dvěma koncovými body, mezi nimiž se přepravují informace; přijímací satelitní anténa však takovým bodem není. Nelze použít ani analogii se sítí určenou výhradně k jednosměrnému šíření televizních nebo rozhlasových signálů po vedení ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o telekomunikacích, neboť zde není splněna podmínka veřejnosti sítě. O veřejnou telekomunikační sítí tedy nejde – na rozdíl od dodávky televizních a rozhlasových programů prostřednictvím veřejné pevné telekomunikační sítě provozované na určitém území, kde žalobce zajišťuje přepravu a směrování informací mezi hlavní stanicí této sítě a jejími koncovými body jako veřejnou telekomunikační službu a kde spory mezi poskytovatelem této služby a účastníky o finanční plnění vyplývající ze smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb rozhoduje Český telekomunikační úřad. V této věci není dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu ani podle § 95 bodu 1 písm. c), ani podle § 95 bodu 8 písm. d) zákona o telekomunikacích; zvláštní senát by proto měl vyslovit, že rozhodovat ve věci přísluší Obvodnímu soudu pro Prahu 3.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc se zvláštní senát řídil následujícími úvahami:

Jelikož zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS), je třeba nejprve uvést, že zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, výklad jehož ustanovení se mezi správním úřadem a soudem stal sporným, byl k 1. 5. 2005 zrušen zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích). Tento zákon nahradil pojem „telekomunikační služba“ širěji vymezeným pojmem „služba elektronických komunikací“; někdejší „provozovatel telekomunikačních služeb“ je zde zahrnut do širšího pojmu „osoba vykonávající komunikační činnost“. Za zmínku též stojí, že tímto zákonem byl zrušen Český telekomunikační úřad zřízený podle zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích [§ 148 písm. a) zákona o elektronických komunikacích], a současně byl zřízen Český telekomunikační úřad (legislativní zkratkou označován jako „Úřad“) s nově vymezenou působností (§ 3 odst. 1 zákona).

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; podle § 129 odst. 1 zákona pak Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Jak plyne z listin založených v soudním spisu, obsahem „Smlouvy o dodávce služeb U. D.“ uzavřené mezi stranami původního řízení byla na straně žalobce povinnost dodávat žalované „signál programů“ obsažených v aktuální programové nabídce, jakož i služby s tím související; z dalších ustanovení smluvních podmínek je zřejmé, že poskytovaný signál je digitálním satelitním signálem přijímaným prostřednictvím souboru zařízení. Povinnosti žalobce dodávat signál odpovídala povinnost žalované v měsíčních intervalech hradit žalobci tuto službu v souladu se smlouvou; tuto povinnost žalovaná porušila. Jak sám Úřad uvádí ve svém návrhu, jeho vlastní pravomoc rozhodovat spory o finanční plnění by byla dána tam, kde by se smlouva mezi žalobcem a žalovanou týkala dodávky televizních programů prostřednictvím veřejné telekomunikační sítě do koncových bodů (kteroužto službu žalobce také poskytuje). Tomuto náhledu Úřadu ostatně přisvědčuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2006, čj. 6 A 89/2002-95, v němž soud za telekomunikační službu poskytovanou prostřednictvím televizního kabelového rozvodu (který je veřejnou telekomunikační sítí ve smyslu zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích) označil nejen dodávku televizního signálu, ale též dodávku televizního programu. Úřad však zpochybňuje, že by telekomunikační službou byla i dodávka programů prostřednictvím digitálního satelitního signálu, protože přijímací satelitní anténa není koncovým bodem. Tento argument ale za účinnosti zákona o elektronických komunikacích, který nahradil dosavadní úpravu zákona o telekomunikacích, již není pro věc určující.

Telekomunikační služba byla do 30. 4. 2004 vymezena jako služba, jejíž poskytování spočívá zcela nebo zčásti v přepravě nebo směřování informací telekomunikačními sítěmi třetím osobám (§ 2 odst. 7 zákona o telekomunikacích, ve znění účinném k 30. 4. 2004); služba elektronických komunikací spočívá podle nové zákonné definice zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací [§ 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích]. Jak ve zrušeném zákoně o telekomunikacích, tak v novém zákoně o elektronických komunikacích je tedy telekomunikační služba, resp. služba elektronických komunikací, definována jednak charakterem přenášených impulsů, jednak povahou sítě, jejímž prostřednictvím je poskytována (tedy „telekomunikační sítě“ nebo „sítě elektronických komunikací“). Ve věci není sporu o tom, že žalobce – prostřednictvím souboru zařízení – zajišťoval pro žalovanou přenos a příjem satelitního signálu; zbývá proto posoudit, zda se tak dělo po síti elektronických komunikací.

Sítě elektronických komunikací se podle § 2 písm. h) zákona o elektronických komunikacích rozumí „přenosové systémy, popřípadě spojovací nebo směrovací zařízení

a jiné prostředky, které umožňují přenos signálů po vedení, rádii, optickými nebo jinými elektromagnetickými prostředky, včetně družicových sítí, pevných sítí s komutací okruhů nebo paketů a mobilních zemských sítí, sítí pro rozvod elektrické energie v rozsahu, v jakém jsou používány pro přenos signálů, sítí pro rozhlasové a televizní vysílání a sítí kabelové televize, bez ohledu na druh přenášené informace“. Z popisu služby, kterou žalobce žalobkyni poskytoval, i z návrhu Úřadu je přitom zřejmé, že signál přijímaný satelitní anténou instalovanou u žalované byl vysílán a přenášen ze satelitu (družice) prostřednictvím elektromagnetického vlnění. Taková síť je pak nepochybně přenosovým systémem, který umožňuje přenos signálů elektromagnetickými prostředky, a navíc slouží k televiznímu vysílání. Na právním posouzení věci nic nemění skutečnost, že službu spočívající v distribuci televizních programů z družice neposkytuje žalobce jakožto provozovatel vysílání, nýbrž zahraniční společnost, která je provozovatelem družicového spoje. Jak provozovatel družicového spoje, tak provozovatel vysílání jsou totiž osobami vykonávajícími komunikační činnost: zatímco však první z nich dodává své služby provozovatelům vysílání, tito provozovatelé sami dodávají služby koncovým uživatelům. Není přitom důležité, že žalobce sám neprovozuje družicový spoj, neboť vlastní úplné technické zázemí není podmínkou poskytování služby elektronických komunikací: podstatné je, že žalobce zajišťuje dodávku signálu, resp. programů, prostřednictvím sítě, která odpovídá zákonné definici sítě elektronických komunikací. (Pro účely rozhodování o pravomoci lze ponechat stranou rozdíly mezi „dodávkou signálu“ a „dodávkou programu“, jak je popsal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí uvedeném shora: obě tyto služby jsou totiž podle tohoto rozhodnutí telekomunikačními službami, a tím spíše jsou i službami elektronických komunikací.)

Smluvní povinnost platit měsíční poplatky za poskytovanou službu, již žalovaná porušila, je tak zároveň povinností uloženou na základě zákona o elektronických komunikacích: ten v § 64 odst. 1 stanoví, že uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací [takovou službou je přitom i služba poskytovaná žalobcem, neboť z jejího využívání není nikdo předem vyloučen – srov. § 2 písm. o) zákona o elektronických komunikacích] je povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby. O sporech, které vznikly mezi osobou vykonávající komunikační činnost a uživatelem ohledně této povinnosti, rozhoduje Úřad (§ 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích). Rozhodování o nárocích plynoucích z porušení povinnosti platit za dodávku televizních programů prostřednictvím satelitního signálu proto nepřísluší soudu, nýbrž správnímu úřadu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. května 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního
senátu